

Hồi 24

Minh ước tam chiêu bị phá vỡ.

Giữa trùng vây bày chuyện lương duyên.

“Mời.

Bất Sát Phi Nhân Tiên Vọng Thôi cũng phát lên không chậm, "Mời.

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Sự tĩnh lặng liền bị vỡ ra khi song phương cùng xuất thủ. Bóng ma trào liên xuất hiện từ phía Bất Sát Phi Nhân Tiên Vọng Thôi. Ngược lại, từ phía Vương Thế Kỳ cũng xuất hiện một lớp cương kinh dày đặc Hai loại công phu nhanh tốc lao vào nhau với một khí thế vừa hãi hùng vừa vô tưởng.

"ào ào ?"

"vù vù ?"

"âm.?"

Đất bay, đá chạy, đất thẳm, trời sâu, ngàn sao u ám.

Và khi sự tĩnh lặng trở lại với cục trường, Bất Sát Phi Nhân chợt phát thoại, nói lên lời kinh ngạc, "Tiểu tử, ngươi mà lại có được bản lĩnh này ư?"

Bất Sát Phi Nhân phải hỏi câu đó vì ở trước mặt lão không những Vương Thế Kỳ không bị chết như lão đã nghĩ mà chàng còn an nhiên đứng nhìn ngược lại lão với một nụ cười mãn nguyện nở trên môi.

Chàng đáp lại nhỏ nhẹ, "Quân tử cách nhau ba này đã thấy khác.

HỌ Tiên ngươi còn phải ngạc nhiên nhiều.?"

Chàng vừa dứt lời thì ở ngay trên không chợt có tiếng vỗ cánh của đại điều Vương Thế Kỳ ngạc nhiên kêu lên, "A di, tử tử, hai người còn chưa đi sao?"

Tiếng hô đao của Vi Tuyết Ngọc và Văn Phi Yến không biết có ai nghe không, vì liền ngay sau câu hỏi của Vương Thế Kỳ, Bất Sát Phi Nhân đã lao đến với tiếng gầm đầy hung hiểm, "Chiêu thứ hai, đỡ.?"

"Vù vù ?"

Thật kinh, Vương Thế Kỳ rít lên, "Tiền Vọng Thôi, ngươi lại dùng thủ đoạn bất minh ư?"

Dù có bất minh hay không thì chiêu trào của Bất Sát Phi Nhân cũng như sóng to gió cả đang ập đến sát bên thân Vương Thế Kỳ.

Hồn bất phụ thể, Vương Thế Kỳ vội vàng hất mạnh song chưởng lên và vồ ra một lúc những hai chiêu chưởng Hành Ma là chiêu thứ mười ba và chiêu thứ mười bốn vào bóng trào hung hiểm của Tiền Vọng Thôi.

"ào ào ?"

"ám, ầm.?"

Thôi lùi một lúc có đến hai trượng, Vương Thế Kỳ chưa kịp hoàn hồn thì Bất Sát Phi Nhân một lần nữa quát, "Chiêu thứ ba này tiêu tử ?"

"Vù vù ?"

Lâm vào tình thế nguy ngập thì Vương Thế Kỳ mới biết rằng chàng dù có dụng mưu như thế nào đi nữa vẫn không đối địch lại quỷ kế cực kỳ xảo quyệt của những hạng ác ma như Bất Sát Phi Nhân Tiền Vọng Thôi.

Huyết khí vẫn còn nhộn nhạo sau lần chạm chưởng vừa rồi, Vương Thế Kỳ còn cảm nhận như đất trời cùng sụp đổ khi bên tai của chàng nghe từ bên trên vọng xuống tiếng la phẫn nộ của Văn Phi Yến, "Lão ác ma, người như lão mà dùng thủ đoạn ám muội ư? Xem chưởng của bốn cô nương đây.?"

"Vù vù ?"

Thế là hết, bao nhiêu dự định của Vương Thế Kỳ liền đổ sông đổ biển kể từ khi Văn Phi Yến thét lên và ngang nhiên xuất hiện để hiệp lực liên thủ với chàng.

Hành vi của Văn Phi Yến tuy là vì quan tâm đến sự an nguy của Vương Thế Kỳ nhưng lại tạo cho chàng một tình thế thập phần khó khăn Vì nàng làm thế đâu khác gì lấy trứng chọi đá. Chuyện đã thế, Vương Thế Kỳ không thể không liều.

Chàng bất giác hú dài lên, "Hu... u... ú... ú...?"

Và đang khi còn hú, Vương Thế Kỳ nhanh chân đảo bộ theo Nhất Ma Vạn Ma bộ pháp để lẩn về phía lão ác ma Tiền Vọng Thôi.

Lão biết dùng thủ đoạn thì chàng không thể không dùng thủ đoạn đáp trả.

Chàng gầm lên lúc hậu tâm của lão ác ma đang phơi lồ lộ trước mặt chàng.

"Tử Dương thần chưởng này.?"

"vù vù ?"

cục diện nhất thời hỗn loạn kể từ khi có Văn Phi Yến xuất hiện.

Minh ước tam chiêu kể như hủy bỏ một khi Văn Phi Yến vung chưởng tham gia vào.

HỒ Vĩnh Tân lẽ nào lại buông tha thù nhân. Lão gào lên, "Tiểu liễu đầu! Nạp mạng!?"

Hạ Điền và Ngụy Bất Túc cũng đâu để lỡ thời cơ khi tự xưng Vương Thế Kỳ lại đưa lưng về phía họ, "Vương tiểu tử! Xem chưởng!?"

"Vù vù ?"

"Tiểu tử vô tri! Nạp mạng!?"

"ào ào ?"

Và cục diện đã hỗn loạn lại càng thêm hỗn loạn với đủ mọi loại công phu vây quần trong một phạm vi khoảng hai trượng vuông.

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"vút ?"

"ám, ầm.?"

"Hự, hự, hự.?"

Bất Sát Phi Nhân ngã dúi dụi về phía trước. Lão ác ma hậm hực quát lên, "Vây chặt lấy tiểu tử. Không để cho hắn thoát đi.?"

Tiếp đó, tiếng gầm thịnh nộ của HỒ Vĩnh Tân liên vang lên, "Tiểu tử! Ngươi định chạy đi đâu? Tiểu nha đầu, nạp mạng nào.?"

Còn Hạ Điền cùng Ngụy Bất Túc thất nhanh hô hoán, "Tiểu tử đang chạy xuống dưới núi kia! Mau vây chặt hắn lại.?"

"Tiểu tử đã trúng thương rồi, hắn không chạy được lâu đâu. Đuổi theo.?"

"Vút vút ?"

Trong nháy mắt, bốn bề vắng lặng. Chỉ còn vắng lại từ phía dưới những tiếng kêu la vừa kinh ngạc vừa giận dữ, "Hừ, là khinh công Đạp tuyết vô ngân ư? Để xem người chạy được bao lâu?"

"ở phía trước có ai không? Mau chặn tiêu tử lại, hấn đã bị thương rồi, bọn người đừng sợ. Động thủ đi.?"

"Đúng rồi, vây lại. Vây cả tứ phía vào.?"

Đúng như tiếng hô hoán của Ngụy Bất Túc, chưởng môn phái Tuyết Sơn. Vương Thế Kỳ trong lần chạm chưởng thứ hai với Bất Sát Phi Nhân chàng đã mang nội thương, không lấy gì làm nhẹ. Và sau cùng, khi chàng dùng thủ đoạn để đối phó với lão ác ma thì chính chàng lại là đối tượng cho hai lão chưởng môn gian ác kia truy kích.

Chưởng lực của Hạ Điền bất quá chỉ làm nội thương của Vương Thế Kỳ nặng thêm đôi chút. Nhưng chính loại khí giới kỳ dị của lão Ngụy Bất Túc, bắt kiếm bất câu, lại gây ra cho chàng một vết thương chí mạng.

Bị kiếm thương như thế nên dù chàng có khinh công thượng thặng đến đâu đi nữa thì chính những vết máu lưu lại đã chỉ điểm cho bọn ác ma biết đường truy sát chàng.

Không những thế, Vương Thế Kỳ vì còn phải đưa Văn Phi Yến đi theo nên cước lực của chàng không thể nhanh như ý muốn. Cũng may Văn Phi Yến tuy cũng mang thương tích nhưng chưa đến nỗi phải ngất đi nên Văn Phi Yến cũng còn thi triển được khinh thân pháp để phụ lực với Vương Thế Kỳ. Nhờ đó, bọn ác ma tuy chưa bị bỏ xa nhưng cũng không thể đuổi kịp.

ở phía trước, không riêng gì các môn nhân đệ tử của Côn Luân phái đang túa ra ngăn cản chàng, mà còn có Tuyết Sơn phái và bọn giáo đồ Huỳnh Liên giáo nữa.

Không như người khác, khi lâm vào tình trạng này, phía trước có người chặn đường và phía sau là truy binh đeo đuổi, kẻ đó chắc chắn phải quáng quàng rẽ ngang rẽ dọc, hy vọng tìm được một lối để thoát thiên la địa võng này. Riêng Vương Thế Kỳ thì ngược lại. Chàng càng mừng hơn khi có càng đông bọn vô tài vô năng xuất hiện ngăn trở chàng. Chàng đâm đầu chạy thẳng vào bọn chúng không chút e dè.

Dồn toàn bộ chân lực có thể vận dụng được vào cước pháp, Vương Thế Kỳ quàng một tay ngang người Văn Phi Yến và thi triển đến độ chót của bộ pháp Nhất ma chi vạn ma.

"Vút vút ?"

Bọn ngáng đường Vương Thế Kỳ nhất thời kêu lên hoảng loạn, "ó, tiểu tử mới đó đã biến mất rồi?"

"úy, là tiểu tử ư?"

"ôì chao, hấn đang ở kia kia?"

"ở đây, hấn đang ở đây?"

"Không phải. Hấn vừa mới lướt ngang người bọn ta đây mà?"

"Kia kia, chà chà, hấn là ma chứ không còn là người nữa?"

Đến lúc đó, vì gặp phải bọn vô dụng không những đã không vây bắt được Vương Thế Kỳ mà lúc này lại biến thành những trở ngại, gây khó khăn cho việc truy đuổi Vương Thế Kỳ. Bất Sát Phi Nhân liền phát nộ hung tánh. Lão gầm lên vang dội, "Bọn khốn kiếp. Mau tránh ra nào?"

Bọn họ vì là môn nhân đệ tử của những hai môn phái và một giáo nên nhân số rất đông. Đang bị Vương Thế Kỳ quấy rối đến hỗn độn thì làm sao có thể trong chớp mắt tránh đường kịp cho những cao nhân như Bất Sát Phi Nhân vượt qua.

Bởi đó, chuyện đến phải đến.

Bất Sát Phi Nhân xòe rộng song trảo và lần lượt vừa quát vừa xuất thủ.

"Tên này, đi?"

"Người nữa, tránh ra nào?"

"Tên này, tên này, tên này cút hết đi?"

Mỗi lượt quát của Bất Sát Phi Nhân liền có một tên môn đồ bất kể môn phái nào bị trúng ngay một trảo của lão ác ma. Và lão ác ma lại còn đang tâm dùng thi thể của những kẻ đó ném vù vù về phía Vương Thế Kỳ đang đảo lộn ngang dọc giữa đông đảo môn đồ.

Chẳng mấy chốc, bọn môn nhân vì không tài nào nhận định được phương vị chính xác của Vương Thế Kỳ để vây bắt, đồng thời vì quá khiếp sợ trước sự hung hãn đến háo sát của lão ác ma Bất Sát Phi Nhân, bọn chúng liền dạt sang hai bên, nép người càng sát vào vách đá chùng nào càng có thêm hy vọng sống chùng này. Và nhượng hấn đường cho lão ác ma đi qua.

Lúc đó, Vương Thế Kỳ lại ở phía trước và cùng cách lão ác ma khoảng hai mươi trượng như lúc đầu.

Chính lúc đó có tiếng kêu của Vi Tuyết Ngọc từ bên trên vọng xuống, ngay ở phía trên Vương Thế Kỳ, "Kỳ nhi. Mau ném Yên nhi lên đây.?"

Wương Thế Kỳ mừng rỡ và định dụng lực đẩy Văn Phi Yên lên cho a đi. Nhưng Văn Phi Yên bất chợt nói, "Thế Kỳ. Người đi đâu thì ta theo đó. Ta không muốn thoát đi một mình đâu.?"

Chàng hốt hoảng kêu lên, "Tỷ tỷ, chúng ta chạy mãi như thế này không phải là thượng sách đâu. Tỷ tỷ đi trước với a đi đi.?"

"Không, chết cùng chết, sống cùng sống. Trừ phi người cùng thoát đi với ta.?"

Không ngờ vào đúng lúc thập tử nhất sinh này Văn Phi Yên lại bướng bỉnh như thế. Vương Thế Kỳ rói rít van nài, "Tỷ tỷ hãy nghe đây Nếu chỉ có một mình đệ, đệ dễ dàng thoát được bọn ác ma. CỐ thêm tỷ tỷ nữa đệ e rằng cả hai ta cùng nguy mất.?"

"Hừ, theo người nói thì ta chính là gánh nặng của người chứ gì?

Được, người còn gì nữa mà không buông ta ra để người mặc tình rảnh tay và thoát nợ?"

"Tỷ tỷ hiểu sai ý đệ rồi. Đệ đâu có nói tỷ tỷ là gánh nặng của đệ. Đệ chỉ nói là...?"

Văn Phi Yên được dịp làm nũng, "Người muốn nói gì thì nói, ta trước sau gì cũng đi với người thôi. Trừ phi... ?"

"Còn gì nữa, tỷ tỷ?"

Tình thế rõ ràng là đang khẩn trương như lửa cháy xém lông mày, nhưng Văn Phi Yên chỉ quan tâm đúng vào điều nàng đang quan tâm. Nàng thẳng thừng nói, "Người hãy nghe cho rõ đây Thế Kỳ. Ta tuy có cùng HỒ Vĩnh Lạc bái đường nhưng đó chỉ vì ta bị ép buộc, người hiểu chứ?"

"Hiểu, đương nhiên là đệ phải hiểu rồi. Nhưng lúc này đâu phải là lúc để nói đến việc đó?"

"Hoặc là lúc này, hoặc là không bao giờ. Người hãy chờ nghe ta nói hết đã. Chính vì sinh mạng của a đi người và chính là mạng sống của sư phụ ta nên ta buộc phải giả bái đường cùng họ Hồ. Người cũng biết rồi phải không?"

"Biết, nhưng... ?"

"Nhưng ta chưa bao giờ và cũng không bao giờ có tình ý với họ HỒ! Người còn nhớ việc này chứ?"

"Nhớ, tỷ tỷ... ?"

"Khoan đã, ta chưa nói hết. Ta không nói là ta có tình ý với người nhưng chính người đã ở chung phòng với ta. Người lại ở trên một giường với ta, người đã động chạm vào ta rồi, buộc ta phải thay đổi xiêm y khi có sự hiện diện của người! Người không chối cãi chứ?"

Vương Thế Kỳ thần tình chao đảo khi nghe Văn Phi Yến dạn dĩ hỏi tội chàng, mà là hỏi tội đúng vào lúc này nữa. Do đó, cước lực của chàng thoáng bị chững lại.

Điều đó, lão ác ma Bất Sát Phi Nhân đã nhìn thấy. Lão tru tréo lên, "Tiểu tử! Người kiệt lực rồi phải không? ĐÓ người chạy khỏi tay bọn giáo chủ.?"

Hoàng hôn, Vương Thế Kỳ đành phải để cho Văn Phi Yến muốn nói gì thì nói, còn chàng thì phải dồn mọi nỗ lực vào khinh công Đạp tuyết vô ngân, mong chạy thoát sự truy đuổi của lão ác ma họ Tiền.

Văn Phi Yến cứ nói những gì nàng muốn nói, "Nam nữ thụ thụ bất tương thân. Chính người chứ không phải HỒ Vĩnh Lạc làm ta mất đi sự trinh bạch của một nữ nhân. Nhưng ta không trách người. Ngược lại, có như vậy ta mới yên tâm để cho người quàng tay quanh thân ta và đưa ta đi như thế này. Kể từ lúc này, ta đương nhiên xem ta là người của họ Vương rồi. Ta để cho người toàn quyền quyết định số phận của ta. Nếu người muốn ta cùng đi với người thì ta sẽ theo người đến cùng. Ngược lại nếu người muốn ta đi trước với a di thì ta sẽ đi Người hài lòng rồi chứ?"

Tận lực bình sinh chạy được một lúc, Vương Thế Kỳ bắt đầu cảm nhận được sự choáng váng vì nội thương và vì mất khá nhiều máu.

Chàng cuối cùng cũng mừng khi nghe Văn Phi Yến nói như vậy, "Vậy để đệ ném tỷ tỷ lên cho a di nha?"

Văn Phi Yến liền gắt, "Người gọi ta là gì?"

"Tỷ tỷ, không phải sao?"

"Hừ, ta vừa nói những gì người không nghe rõ sao?"

"Nghe rõ, nhưng... ?"

"Đã nghe rõ mà người còn gọi ta là tỷ tỷ nữa à?"

"Vậy đệ biết gọi như thế nào thì tỷ tỷ mới hài lòng đây?"

"Văn muội, Phi Yến muội, người muốn gọi như thế nào cũng được ?"

Vương Thế Kỳ thoáng hoang mang, "Sao lại gọi như thế được?"

Giữa chúng ta... ?"

"Giữa chúng ta thì sao? Hay là từ này đến giờ người chẳng để lời nói của ta vào tai?"

"Nghe đây, ta bây giờ đã là người của họ Vương. HỌ Vương nghe không? Vậy người phải gọi ta như thế nào? ?"

Chàng thở dài, "Tỷ tỷ hãy nghe đệ nói đã, đệ không hề chối cãi những hành vi rõ ràng là càn quấy của đệ. Nhưng đệ vẫn còn có a di trên kia, đệ phải bẩm trình với a di trước đã. Tỷ tỷ có hiểu ý của đệ không?"

Văn Phi Yến tuy trong lòng mừng thầm nhưng ngoài mặt vẫn làm cứng, "Được, người muốn nói với a di trước rồi thay đổi lời xưng hô thì ta cũng chấp nhận.?"

"Vậy thì để đệ ném tỷ tỷ lên cho a di.?"

"Khoang đã.?"

"còn gì nữa đây tỷ tỷ?"

"Người đã nói thì người không được nuốt lời đó.?"

"Đương nhiên là đệ sẽ giữ lời với tỷ tỷ rồi. Tỷ tỷ chuẩn bị nha.?"

"Chưa được, người phải hứa với ta mới được.?"

"Hứa?"

"Phải, không chỉ hứa mà còn phải lập thệ nữa.?"

"Ngay bây giờ?"

"ù, ngay bây giờ.?"

Vương Thế Kỳ nghe Văn Phi Yến bắt buộc như vậy, chàng không thể không nhớ đến những gì Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương đã nói với chàng khi luận bàn về việc phát thệ.

Chàng cười khỏ khi phải nghĩ thầm, "Giữa họ rất có thể là có quan hệ cốt nhục. Nhưng nếu là vậy thì lời lẽ của phụ thân lại mâu thuẫn với hành vi của chính nhi tử của người đó, lạ thật!?"

chàng vừa phát thệ xong thì bên trên lại có tiếng của Vi Tuyết Ngọc vọng xuống, "Kỳ nhi! Ở phía trước đã là một ngọn núi đá rồi, người dự tính ra sao mà không ném Yên nhi lên đây?"

Chàng ứng tiếng đáp lại, "Kỳ nhi ném đây, A di hãy bắt lấy nào.?"

"Vút ?"

Vừa buông bỏ được Văn Phi Yên, kinh công của Vương Thế Kỳ liền nhanh nhẹn trở lại. Và chàng lớn tiếng gọi, "Điều huynh hãy bay đến chỗ chúng ta vừa rời khỏi, Điều huynh biết rồi chứ?"

Y của Vương Thế Kỳ là muốn đại điều đưa a di và Văn Phi Yên đến Thất Diệp cốc, nhưng chàng không thể nói rõ ra vì sợ lão ác ma Bất Sát Phi Nhân nghe được. Do đó, chàng không biết là đại điều có hiệu được hoặc đoán được ý của chàng hay không. Chàng chỉ biết là đại điều đã bay đi càng lúc càng xa. Còn chàng, chàng cũng đã lẫn khuất giữa vùng núi đá.